

ligt, men Ministerens Ord maa staa til Troende. Han sagde, at han kun kendte den ved en Meddelelse fra Familien Køhler. Nu ved jeg med positiv Sikkerhed, at Familien straks henvendte sig direkte til „Middagsposten“, hvis Redaktør for øvrigt var fraværende, og kom i Forbindelse med den Journalist, der havde skrevet Artiklen. Denne hævdede — hvad corpus delicti da ogsaa viser —, at Artiklen ikke indeholdt et eneste groft og ærerørigt Angreb paa den afdøde Køhler, men derimod et meget stærkt Angreb paa den levende Kammeradvokat Winther. Takket være alt, hvad der er kommet frem ved Brevets Offentliggørelse, er det senere blevet konstateret, at dette Angreb var berettiget. Familien aftalte saa med vedkommende Journalist, der havde skrevet den første Artikel, at han yderligere i Fortsættelsen skulde betone, at han aldeles ikke tilsigtede noget ærerørigt Angreb paa Oscar Køhler personlig, men at han tværtimod kun vilde Aktiesvindelen og Fortsættelsen af Aktieselskabet til Livs, og Familien accepterede og godkendte denne Artikel. Artiklen var altsaa skreven, og den blev sat og skulde have været offentliggjort om Mandagen, da Redaktøren kommer hjem og finder det nu bekendte Brev fra Justitsministeren. Dette Brev bevirker altsaa faktisk, at hvis der er et groft og ærerørigt Angreb i den første Artikel, faar det Lov til at staa. Dette Brev forhindrer netop en Fremstilling, der værner Oscar Køhlers rent personlige Minde, skildrer hans store Godgørenhedsarbejde o. s. v. Justitsministeren krydser altsaa Familiens Planer; det er det faktiske i denne Sag. Nu kommer Angrebet til at staa der; Justitsministeren kommer ved sit Brev til at standse en Artikel, der er venlig overfor Oscar Køhler. Da Redaktøren faar Brevet fra den højtærede Justitsminister, siger han mod vedkommende Medarbejders Protest, der har skrevet Artiklen: Den maa ud! Medarbejderen fortæller, at den er godkendt af Familien. Det er det samme, siger Redaktøren, den maa ud! Vedkommende Medarbejder viser, at Artiklen, der allerede er sat, fremhæver Oscar Køhlers store Velgørenhedsarbejde. Redaktøren siger, at den maa ud; og hvormed begrunder han det overfor Medarbejderne paa Kontoret? Med de Ord: Ellers kommer Politiet og henter mig i Løbet af to Dage. — Se, dette fastholder jeg, og jeg er for en eventuel Undersøgelseskommission parat til at føre mine Vidner derpaa.

Jeg bryder mig derfor ikke det fjer-

†

neste om, at den højtærede Justitsminister en Gang imellem i sine Sagførerindlæg udslynger sit: Det er ikke sandt. Hans Sagførerindlæg ere en Blanding af det, jeg med en Afbrydelse tillod mig at nævne i Gaar: Sagførerfif — man har ogsaa et stærkere Ord derfor. (Afbrydelse: Kneb). Ja! Og saa Benægtelsessystemet! Benægtelsessystemet er et meget stærkt System, det erkender jeg. Den, der rigtig kan benægte og blive ved at benægte trods alt, vinder en vis Styrke, er ikke saa ganske let at fælde i Retsplejen. Men der er noget, der kan overvinde Benægtelsessystemet — jeg venter ikke egen Tilstaaelse — det er Vidneførselen. Der kan samles saa mange Indicier, at trods al Benægtelse ville Domstolene, i dette Tilfælde den parlamentariske Undersøgelseskommission, som jeg vil forelægge mit Materiale og føre alle Vidner for, eller den offentlige Mening fælde Dommen.

Den højtærede Justitsminister benægtede, at han havde ændret ved en Feuilletonvignet i „Middagsposten“. Jeg fastholder Paastanden og vil være parat til at føre Vidner derpaa. For øvrigt skal jeg gøre opmærksom paa, at den anden Part — den højtærede Justitsminister er jo ikke ene i Sagen —, Redaktøren for „Middagsposten“, har ikke benægtet det, skønt det har staaet offentlig fremsat i 8 Dage. Det er kun den højtærede Justitsminister, der ensidig benægter, den anden Part vil ikke gøre det. Der kan føres Vidner paa, at den anden Part har udtalt det til saa mange, saa det utvivlsomt maa staa til Troende.

Den højtærede Justitsminister kom saa til den Sammenkomst, jeg havde talt om, der var sket kort efter Standsningen af Artiklerne, da Redaktøren kom for at søge Benaadning, og ved hvilken den højtærede Justitsminister sagde: Ja, der var jo i Sommer en kedelig Artikel i Bladet, der stod noget om, at Kongens Syaner sultede, men nu maa vi se Tiden an, saa længe der staaer den Slags Artikler, kan det ikke gaa. Den højtærede Justitsminister siger: Det er ikke sandt. Jeg vil føre Vidner derpaa.

Den højtærede Justitsminister besvarede et Spørgsmaal — for øvrigt ikke af mig, men af min Kollega, det ærede Medlem for Frederiksberg 1ste Valgkreds (Ellinger) —, hvilket Svar jeg i denne Sammenhæng maa komme en lille Smule ind paa. Det Spørgsmaal, om han ikke burde have bragt Sagen til Afslutning forinden denne Henvendelse til Re-